

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/84/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4425010096
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ľubomíra Podmaníková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4425010096.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ľubomíry Podmaníkovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Ľubice Libantovej, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 03.07.2025, sp. zn. 2Nt/5/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 01.10.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) napadnutým uznesením (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zamietol podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 10.03.2022 sp. zn. 4T/14/2020, právoplatným dňa 23.08.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 23.08.2022 sp. zn. 1To/54/2022, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že v návrhu odsúdeného na obnovu konania, v právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 4T/14/2020, odsúdený žiadal o povolenie obnovy konania v posudzovanej trestnej veci, pričom za nové skutočnosti, resp. dôkazy súdu skôr neznáme označil čestné prehlásenia jeho družky A. C. a rodinného priateľa D. E. s tým, že skutočnosti uvedené v týchto čestných prehláseniach neboli súdu skôr známe a mal za to, že tieto by mohli mať samé o sebe alebo aj v spojitosti so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi za následok iné rozhodnutie o jeho vine. Poukázal na to, že z čestného prehlásenia jeho družky vyplýva, že táto si celú situáciu vymyslela, pretože na neho žiarlila a za krivú výpoveď voči jeho osobe prijíma v plnej miere zodpovednosť. Odsúdený uviedol, že jediný priamy svedok situácie medzi ním a maloletou je jeho družka, ktorá uviedla, že si toto celé vymyslela, pričom aj spochybnila, čo vlastne presne v ten deň videla, keďže v izbe nebolo dostatok svetla a aj s poukazom na čestné prehlásenie D. E. a správy zo psychologických vyšetrení maloletej mal za to, že skutočnosti a dôkazy, na základe ktorých súd rozhodol o jeho vine, sú natoľko oslabené, že nie je možné, aby na ich základe bol naďalej uznaný vinným. Zdôrazňoval, že zo strany jeho družky išlo o prehnanú reakciu, pričom táto ani dobre a predovšetkým správne nevidela, čo sa v danom okamihu dialo, spustila sled ďalších udalostí, okrem iného aj výpoveď maloletej o tom, že s ňou mal mať pomer. Ďalej poukazoval na rozpory v dôkazoch, neobjektívnosť a nepravdivosť výpovedí svedkov F. G. a H. G., tiež na nevierohodnosť výpovede svedkyne C. I., analyzoval výpoveď maloletej poškodenej, znalecký psychologický posudok vo vzťahu k maloletej a vytýkal súdu v pôvodnom konaní, že sa nezaoberal podozrením, že poškodenej maloletá mohla mať pohlavný styk aj s niektorým so svojich bratov rovnako, ako ani podozrením, že maloletú poškodenú mohol zneužívať aj F. G., ktorý s niečím takým už mal v minulosti problémy. Súd I. stupňa na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie výsluchom odsúdeného, oboznámením listinných dôkazov, výsluchom svedkov A. C. a D. E. a oboznámením podstatnej časti spisu Okresného súdu Nové

Zámky sp. zn. 4T/14/2020. Odsúdený zotrval na svojom návrhu a opakoval, že sa skutku nedopustil a celé sa to stalo iba kvôli tomu, aby sa jeho družka A. C. vrátila k bývalému manželovi, čo vedľa potvrdiť svedkovia, ktorých uviedol v návrhu. Z priloženého čestného prehlásenia A. C. z XX.XX.XXXX vyplynulo, že si celú vec vymyslela, pretože na odsúdeného žiarlila. Svedkyňa ďalej podrobne opísala situáciu z A. XXXX, keď vošla do spálne s tým, že jej iba pripadalo, že odsúdený dáva maloletej pusu, avšak bola tma a poriadne ani nevidela, čo sa vlastne deje a tiež aj následné udalosti potom, ako sa vrátila späť do kuchyne. V čestnom prehlásení súčasne vyjadrila názor, že pokiaľ by maloletá bola skutočne zneužívaná, určite by si viacerí učitelia všimli zmeny v jej správaní a za motív maloletej, aby uvádzala, že ju odsúdený obťažoval, označila to, že maloletá chcela, aby sa vrátila k jej otcovi. Pri výsluchu súdom svedkyňa uviedla, že prvýkrát nepovedala pravdu, ani nechcela na svojho druhu podávať trestné oznámenie, chcela iba dosiahnuť, aby jej bol syn zverený do osobnej starostlivosti a preto si vymyslela to, čo povedala prvýkrát. Uviedla, že si vymyslela to, že odsúdený dal maloletej pusu, ale to nie jej pravda, trápi ju svedomie a preto sa rozhodla dať veci do poriadku. Svedkyňa podľa jej vyjadrenia ani nemohla nič vidieť, pretože v tej izbe bola tma, bol zapnutý len televízor, keď vošla, J. ležala oblečená na posteli so spustenými nohami, jej druh tam kľučal vedľa nej a niečo jej hovoril a svedkyňa si iba myslela, že jej dáva pusu. Z priloženého čestného vyhlásenia D. E. súd zistil, že tento sa označuje za dlhoročného rodinného priateľa odsúdeného a jeho družky, chodieval do ich domácnosti aj každý deň, stretával sa aj s maloletou poškodenou, pričom nemal podozrenie, že by s ňou niečo nebolo v poriadku, pričom táto niekoľkokrát pred ním spomenula, že odsúdený jej nebude rozkazovať, pretože nie je jej otcem a niekoľkokrát pred ním povedala i to, že dosiahne to, že jej mama sa vráti naspäť k otcovi. Súd I. stupňa poukázal na dôkazy vykonané v pôvodnom konaní, pričom v kontexte aktuálneho tvrdenia A. C. uviedol, že ide o výpoveď osoby, ktorá bola opakovane vypočutá ako svedok v pôvodnom konaní, pričom toho času táto ako svedok uvádza, že si skutočnosti, ňou uvádzané vo svojich výpovediach v pôvodnom konaní, vymyslela. Aktuálne teda svedkyňa tvrdí, že žiadnu pusu medzi odsúdeným a maloletou poškodenou pri vojdení do spálne nevidela a ani vidieť nemohla, pretože v izbe bola tma a ako motiváciu uvádzania nepravdy v pôvodnom konaní uvádza vtedajšiu žiarlivosť voči odsúdenému a snahu docieľiť zverenie ich spoločného syna do jej osobnej starostlivosti. Súd I. stupňa hodnotil okolnosti, za ktorých prišlo k obsahovej zmene tohto v pôvodnom konaní vykonaného dôkazu a dospel k záveru, že súčasná výpoveď tejto svedkyne je rozporná nielen s jej výpoveďami v pôvodnom konaní, ale aj s ostatnými v pôvodnom konaní vykonanými dôkazmi, ale predovšetkým s výpoveďou samotného odsúdeného. Súd I. stupňa mal za to, že pokiaľ toho času svedkyňa uvádza, že si opis inkriminovanej situácie vymyslela a žiadny bozk medzi odsúdeným a maloletou poškodenou nevidela, je toto tvrdenie v rozpore s obranou odsúdeného v pôvodnom konaní, ktorý túto situáciu vysvetľoval v kontexte „stávky“ s dievčaťom vo veku okolo iba 11 rokov o pusu, ktorú mu maloletá poškodená v tej situácii aj chcela dať, ale ju odmietol. Považoval za rozporné so zásadami elementárnej logiky, aby svedkyňa dokázala vyprodukovať ňou tvrdenu fabuláciu za taký krátky čas od momentu vzhladnutia tejto situácie do momentu jej bezprostredne nadväzujúceho sprostredkovania videného osobe na návšteve v ich domácnosti a tiež aj to, aby následne s takou „vymyslenou“ udalosťou konfrontovala ihneď nielen odsúdeného, ale aj samotnú maloletú, zisťujúc u nej existenciu sexuálneho pomeru s odsúdeným. Za o to viac logicky rozporné považoval vysvetlenie tejto svedkyne o motíve tejto jej fabulácie v danom čase a za daných okolností tým, že s odsúdeným mala partnerské problémy, žiarlila na neho a chcela týmto dosiahnuť zverenie spoločného syna do jej osobnej starostlivosti. V súvislosti s časovou následnosťou udalostí uviedol, že nemohlo ísť o situáciu, ktorú by mohla svedkyňa predvídať čo i len v náznakoch tak, aby v týchto časových súvislostiach mohla vôbec vykonštruovať akýkoľvek výmysel za účelom dosiahnutia svojho cieľa ohľadne zverenia jej syna do jej osobnej starostlivosti. Súd I. stupňa vzhľadom na horeuvedené vyhodnotil výpoveď svedkyne s týmto „novým“ obsahom ako nevierohodnú, zjavne motivovanú snahou privodiť odsúdenému priaznivejšie rozhodnutie. V súvislosti s novým, dosiaľ nevykonaným dôkazom výsluchom svedka D. E., ktorý ma podľa obhajoby tiež odôvodňovať povolenie obnovy konania, súd I. stupňa dospel k záveru, že tento nový dôkaz takúto výpoveďnú hodnotu nemá. Bol názoru, že v otázke viny odsúdeného je akékoľvek vyjadrenie maloletej poškodenej pred týmto svedkom o jej zámere docieľiť návrat matky k jej otcovi úplne bez významu. V tejto súvislosti súd I. stupňa dôvodil, že nešlo o situáciu, kedy by sa maloletá poškodená dobrovoľne zverila o sexuálnom správaní sa odsúdeného voči nej, ale vyššie uvedená náhodná situácia, ktorej svedkom bola jej matka a ktorá ju začala ihneď riešiť, a to aj pohovorom s maloletou. Uviedol, že je vylúčené, aby maloletá poškodená za tejto situácie realizovala svoj akýkoľvek vopred pripravený zámer docieľiť návrat matky k jej otcovi, ktorá eventualita je súčasne vylúčená aj mentálnou výbavou maloletej, zistenou znaleckým psychologickým vyšetrením v pôvodnom konaní, ako aj z psychologických správ, ktoré boli predložené v konaní o obnove o konania. Vzhľadom na

uvedené preto ani výpoveď svedka D. E. nepovažoval za spôsobilú, ani samu o sebe ani v spojení s ostatnými už vykonanými dôkazmi, privodiť iné rozhodnutie o vine odsúdeného. Zvyšnú časť návrhu na povolenie obnovy konania súd I. stupňa vyhodnotil iba ako spochybňovanie správnosti, zákonnosti a právoplatnosti rozhodnutia o vine odsúdeného v pôvodnom konaní, namietajúc výsledky hodnotenia vykonaných dôkazov v pôvodnom konaní výlučne na základe podania vlastného hodnotenia a súčasne poukazujúc na nedostatky v skutkových zisteniach súdu bez toho, aby o takých obhajoba predložila nové dôkazy. Vzhľadom na vyššie uvedené súd I. stupňa vyhodnotil odsúdeným uvádzané skutočnosti a dôkazy z hľadiska podmienok podľa § 394 Trestného poriadku za nespôsobilé, či už sami o sebe alebo v spojitosti so skutočnosťami a dôkazmi súdu skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste a preto návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého uznesenia.

Proti napadnutému uzneseniu podal odsúdený ihneď, po jeho vyhlásení v jeho prítomnosti na verejnom zasadnutí súdu I. stupňa, teda včas, sťažnosť. V písomných dôvodoch sťažnosti, prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že nesúhlasí s konštatovaním súdu I. stupňa, že súčasná výpoveď svedkyne A. C. je rozporná nielen s jej výpoveďami v pôvodnom konaní, ale aj s ostatnými vykonanými dôkazmi. Jej výpoveď považoval za kľúčovú, keďže okrem jeho družky mali všetci svedkovia len sprostredkované informácie o tom, čo sa malo údajne stať. Poznamenal, že aj keď svedkyňa počas celého konania poskytla v podstate tri rôzne verzie výpovede, ani raz nepovedala, že odsúdený mal maloletú poškodenú sexuálne zneužívať, pričom jednoznačne uviedla, že si celú záležitosť vymyslela. Bol názoru, že ak v pôvodnom konaní jej výpoveď takýmto spôsobom dokázala ovplyvniť výsledok celého rozhodnutia o jeho vine, je potrebné takúto istú váhu prisúdiť aj jej terajšiemu čestnému vyhláseniu a svedeckej výpovedi. Uviedol, že okrem inkriminovanej situácie u neho družka nezaznamenala žiadne obdobné správanie, vzhľadom na čo sa domnieva, že všetky dôkazy vykonané v nadväznosti na pôvodnú výpoveď jeho družky sú len hypotetické, a to sa týka aj vykonaných znaleckých posudkov. V súvislosti s výpoveďou svedka D. E. uviedol, že tento maloletú pozná od malička, pravidelne navštevoval domácnosť maloletej, niekedy aj každý deň. Opakovane uviedol, že maloletá sa pred ním mala vyjadriť, že urobí niečo, aby sa jej matka vrátila k jej biologickému otcovi F. C.. Mal za to, že aj napriek konštatovaniu súdu, že trestné oznámenie maloletá v tejto veci nejakým spôsobom neiniciovala, neznamena to, že už svojou výpoveďou nemohla prispieť k jeho odsúdeniu. Spochybnil výpoveď maloletej poškodenej, kedy často ani nerozumela kladeným otázkam a vzhľadom aj na správy o jej mentálnej úrovni je vôbec otázne, či výpoveď, ktorú urobila v prípravnom konaní bola schopná, tak ako je popísaná, urobiť ona sama. Vzhľadom na uvedené sťažnostné dôvody navrhol, aby nadriadený súd vyhovel jeho návrhu na povolenie obnovy konania a túto povolil.

Krajský súd ako súd nadriadený, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd mal preukázané, že súd I. stupňa nespĺnenie podmienok obnovy konania v prejednávanej veci, ustanovených v § 394 Trestného poriadku, zistil správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Taktiež nadriadený súd zistil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky, pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného podstatné skutočnosti, ktoré súd I. stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore naznačenom smere posudzoval, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a poukazuje na ne, nepovažujúc za potrebné ich zmeniť ani doplniť.

Nadriadený súd tak, ako i súd prvého stupňa, predovšetkým konštatuje, že konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z hľadiska splnenia podmienok na povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, navrhovateľ vedel, ale či tieto skutočnosti alebo

dôkazy boli alebo neboli skôr známe súdu. V konaní o povolenie obnovy konania v zásade neplatí revízný princíp pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom prvého, resp. druhého stupňa v pôvodnom konaní, ani preskúvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997). Účelom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách, pričom v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 odsek 4 písmeno a/ Trestného poriadku), resp. situácia predpokladaná v ustanovení § 394 odsek 4 písmeno b/ Trestného poriadku, ktorá reaguje primárne na aplikáciu takého zákonného ustanovenia vo vzťahu k odsúdenému, ktoré bolo neskôr v osobitnom type konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovené za nesúladné s Ústavou Slovenskej republiky a priamo negatívne ovplyvnilo postavenie odsúdeného. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne, ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah. Až po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v druhej etape a to v tom smere, či by tieto mohli samy o seba alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok a až v prípade, že sú tieto obe uvedené podmienky splnené kumulatívne, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Nadriadený súd v nadväznosti na citovaný právny výklad a po preskúmaní obsahu spisu konštatuje, že odsúdený ani v písomnom odôvodnení sťažnosti neuviedol také skutočnosti, aby mal nadriadený súd k dispozícii také relevantné skutočnosti, okolnosti alebo právne úvahy, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok obnovy konania spochybniť správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, ako aj správnosť právnych úvah (zvlášť § 394 odsek 1 Trestného poriadku), na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, posudzoval jeho návrh.

Odsúdený založil svoju argumentáciu pre povolenie obnovy konania primárne na čestných prehláseniach svedkyne A. C. a svedka D. E.. V súvislosti s čestným prehlásením svedkyne C., nadriadený súd udáva, že menovaná bola opakovane vypočutá v pôvodnom konaní, kde viackrát uviedla, že pri vstupe do spálne videla, ako sa odsúdený bozkáva na posteli s maloletou poškodenou, pričom aktuálne svedkyňa tvrdí, že žiadnu pusu medzi odsúdeným a maloletou poškodenou nevidela a dokonca ani vidieť nemohla, pretože v izbe bola tma. Ako motiváciu udávania nepravdy v pôvodnom konaní uviedla vtedajšiu žiarlivosť voči odsúdenému a snahu dosiahnuť zverenie jej maloletého syna do jej osobnej starostlivosti. Súd I. stupňa správne konštatoval, že predmetné čestné prehlásenie je v rozpore nielen s jej výpoveďami v pôvodnom konaní, ale aj s ostatnými dôkazmi, ktoré boli predmetom hodnotenia v pôvodnom konaní, ale predovšetkým s výpoveďou samotného odsúdeného, ktorý v pôvodnom konaní vypovedal tak, že nedobrovoľne zdieľal s maloletou bozk ako následok ňou prehratej stávk, v ktorom momente vošla do spálne jeho družka. Priebeh udalostí prezentovaný svedkyňou v jej čestnom prehlásení je okrem tohto rozporu taktiež v rozpore s kauzálnym priebehom obsiahnutým vo výpovedi svedkyne H. G., ktorá v pôvodnom konaní vypovedala, že sa spolu so svedkyňou A. C. nachádzali v kuchyni, kedy svedkyňa C. išla niečo zobrať do spálne a do kuchyne sa vrátila ako fúria so slzami v očiach a povedala jej, že videla odsúdeného a maloletú poškodenú ako ležali na posteli a bozkávali sa. V tejto súvislosti nadriadený súd konštatuje, že je v rozpore so zásadami elementárnej logiky, aby svedkyňa A. C., s jej aktuálne udávaným motívom získať jej maloletého syna do osobnej starostlivosti, vyprodukovala za čas od odchodu z kuchyne do času sprostredkovania videného svedkyňi H. G. fabuláciu predmetného charakteru, navyše s takým emocionálnym podtónom, aký vo svojej výpovedi uvádza svedkyňa G.. O to viac je táto kauzalita vyvracaná skutočnosťou, že bezprostredne po

tejto „vyfabulovanej“ udalosti s touto svedkyňa A. C. konfrontovala maloletú poškodenú a odsúdeného spôsobom, akým to vyplýva zo spisového materiálu. Nadriadený súd vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil čestné prehlásenie svedkyne A. C. ako nevierohodné, evidentne motivované snahou privodiť odsúdenému pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktoré je v rozpore s dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní. V súvislosti s čestným prehlásením a následnou výpoveďou svedka D. E. sa nadriadený súd stotožňuje s konštatovaním súdu I. stupňa, že akékoľvek vyjadrenie maloletej pred týmto svedkom je v otázke viny odsúdeného irelevantné. Menovaným svedkom uvádzaný „plán“ maloletej poškodenej docieľiť návrat svojej matky k jej otcovi je v rozpore jednak so spôsobom, akým sa skutok stal a taktiež je v rozpore s mentálnymi možnosťami maloletej, ktorá by s poukazom na znalecké dokazovanie k jej osobe svedkom tvrdený komplot proti jej otcimovi zostrojiť nemohla. Nadriadený súd konštatuje, že maloletá zneužívanie odsúdeným nikomu neoznámila, neiniciovala trestné konanie proti odsúdenému a o jeho konaní sa zverila svojej matke až po inkriminovanej náhodnej udalosti, pričom s poukazom na stupeň jej mentálneho vývinu možno uzavrieť, že maloletá nemohla ani čo i len v náznakoch túto náhodnú situáciu predvídať alebo dokonca „naplánovať“. Vzhľadom na horeuvedené ani výpoveď svedka D. E. nie je spôsobilá sama o sebe a ani v spojitosti s ostatnými, súdu skôr známymi skutočnosťami a dôkazmi, privodiť pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie o jeho vine. V kontexte sťažnostnej námietky odsúdeného, v ktorej spochybnil výpoveď maloletej poškodenej, kedy vzhľadom na správy o jej mentálnej úrovni je vôbec otázne, či výpoveď, ktorú urobila v prípravnom konaní bola schopná, tak ako je popísaná, urobiť ona sama, nadriadený súd udáva, že zo znaleckého posudku vykonaného na osobe maloletej poškodenej vyplynulo, že s poukazom na to, že maloletá je schopná identicky opakovane vypovedať len o skutočnostiach, ktoré zažila, resp. bola ich svedkom, mali znalci za to, že jej výpovede nesú pozitívne znaky špecifickej vierohodnosti a súčasne nepozorovali tendencie, dokonca ani len schopnosti nejasné či prázdne miesta v spomienkach dopĺňať pozmeneným, či dokonca vymysleným obsahom.

S poukazom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že žiadne iné nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní, a ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine v intenciách ustanovenia § 394 Trestného poriadku odsúdený neuviedol.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, sťažnosť odsúdeného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.